

## ГЛАВА ТРЕТА.

## На път за Алтжнъ Калоферъ.

Една неизвѣстность. — Христо Ботйовъ казакъ? — Той и Чайковски — Единъ политически двубой. — Излгани надежди. — Въ Калоферъ. — Ботйовъ учителъ. — Старитъ истории и първата любовъ. — Възвишени чувства. — Христо Ботйовъ и Добри войвода. — Събранията на Балкана. — Единъ революционенъ клубъ отъ 1867. година. — Първата публична рѣчь противъ робството. — Прѣдчувствията на страха. — Отчаянието на бащата и уплахата на „обществото“. — Възкръснали илюзии.

## I.

Една голѣма неизвѣстность запълва второто бѣгство на Христофора Петкова изъ рѣцѣтъ на царскитѣ хора. Кждѣ се е луталъ той съ вѣрния си Иванъ Ивановичъ прѣвъ оная фатална нощъ слѣдъ свадата съ рускитѣ „чинове“, съ какви срѣдства, какъ и гдѣ е прѣскокналъ той границата, за да влѣзе въ България — нашитѣ свѣдѣния сж не сигурни, за да установимъ съ положителность обстоятелството. Една версия говори, че нашитѣ хора не сж напуснали сжщата нощъ Знаменка, макаръ да сж били доста далечъ отъ училището, въ което квартирувалъ Ботйовъ. Нѣкой по-отблизо посвѣтенъ момъкъ, който вдѣхвалъ у Христофора Петкова по-здрава надежда, комуто нашия поетъ открилъ и майчиното си млѣко, който напълно билъ кръстенъ въ новата вѣра, ги скжталъ у себе си, криелъ